

κρύνω ἀπ' ἐδῶ τὸν Ἀδριανόν! ὁ ἀὴρ ἐδῶ τὸν φονεύει . . .
‘Ο Σαλικέττης εἶνε ἀμαθῆς· ἐν Ρώμῃ, ἐν Φλωρεντίᾳ ὑπάρχουν διάσημοι ίατροί. Πρέπει νὰ σπεύσωμεν, διότι ὁ κίνδυνος εἶνε μέγας! Πρέπει ἀμέσως ν' ἀναχωρήσωμεν.’

‘Η κυρία Κλάρα ὡμίλει τόσον ταχέως ὥστε ὁ καθηγητής, διστις ἵστατο ἀκίνητος καὶ μὲ τὴν κεφαλὴν κεκλιμένην πρὸς τὰ κάτω, δὲν ἐπρόφθανε νὰ ἀπαντήσῃ. Ἐπὶ τέλους ἐσταμάτησε περιμένουσα ἀπάντησιν, καὶ λαβοῦσα τὸν καθηγητὴν ἀπὸ τοῦ βραχίονος ἤρωτησε:

„Ποία εἶνε ἡ γνώμη σας; Λέγετε!“

„Μοὶ φαίνεται ὅτι τὸ ταξεῖδιον, ἀν καὶ δι' ἄλλους λόγους θὰ ἥτο καλὸν διὰ τὸν Ἀδριανόν, ἀλλὰ εἰς αὐτὴν τὴν κατάστασιν τῆς ἀδυνατίας καὶ ἀτονίας θὰ ἥτο μόλις κατορθωτόν.

— „Τότε λοιπὸν πρέπει νὰ προσκαλέσωμεν ἐδῶ ίατροὺς ἔστω καὶ ἀπὸ τὰ μακρυνώτερα μέρη. ‘Ο Σαλικέττης, αὐτὸς δὲν ἔλεεινὸς Σαλικέττης εἶναι ἀμαθέστατος, ὅπως ὅλοι οἱ ίατροὶ τῆς Ἰταλίας. Αὐτὸς μόνος πταίει!“

— „Δὲν εἰλέεύρω“, ἀπήντησεν ὁ Σενούτας, „ἐγὼ εὔρηκα τὸν Ἀδριανὸν πολὺ καλήτερα ἀπὸ τῶρα, ἀλλ' αὐτὸς δὲν ἐψυλάττετο, εἰργάζετο πάρα πολὺ . . . ηὕξανε τὸν πυρετὸν...“

— „Ἡτο συνειδισμένος εἰς τὴν ἐργασίαν“, εἶπεν ἡ μήτηρ διαικόπτουσα τὸν καθηγητὴν, „παρακαλῶ, μὴ τὸν κατηγορεῖτε . . . Αὐτὸς δὲν ἀηρίζει . . .“

‘Ο καθηγητὴς ἐσιώπα, ή δὲ κυρία Κλάρα ἥρχισε νὰ περιπατῇ ἐν τῷ δωματίῳ σφοδρῶς τεταραγμένη.

„Εἰμπορούσαμεν· εἰς τὴν Νεάπολιν νὰ τὸν θέσωμεν εἰς ἓν πλοῖον καὶ νὰ τὸν μεταφέρωμεν εἰς τὸ Πόρτο Φερράριο. ‘Ολοὶ οἱ πάσχοντες ἐκ στηθικῶν νοσημάτων ζητοῦσιν ἐκεῖ τὴν θεραπείαν των· δὲν ἀηρίζεται ὅτι κάμνει θαύματα· ἕκουσα περὶ τούτου πολλὰ κατὰ τὸ ταξεῖδιον.“

‘Ο Σενούτας δὲν ἀντέλειγεν, ἀλλὰ προσέθηκε μόνον:

„Ἄν δὲ Ἀδριανὸς συγκατατίθεται.“

„Θὰ τὸν καθικετεύσω δύπως συγκατατεθῇ!“ ἀνέκραξεν ἡ μήτηρ συμπλέκουσα τὰς χεῖρας.

(ἔπειται συνέχεια.)

1. ΒΕΝΕΔΙΚΤΟΣ ΚΑΪΡΟΛΗΣ, μετὰ συντόμου βιογραφίας (ἐν σελ. 241).

2. ΤΑ ΝΕΟΤΤΙΑ. Εἰκὼν ὑπὸ J. R. Wehle (ἐν σελ. 245).

3. ΓΙΓΑΝΤΙΑΙΟΣ ΟΦΙΣ (ΑΝΑΚΟΝΔΑ) ΣΥΛΛΑΜΒΑΝΩΝ ΥΔΡΟΧΟΙΡΟΝ. Κατὰ ιχνογραφίαν τοῦ Jean Bungartz (ἐν σελ. 249). ‘Η ἐν τῇ εἰκόνι ταύτη παριστωμένη σκηνὴ λαμβάνει χώραν ἐν τινὶ ἀγρίῳ δάσει τῆς Βραζιλίας παρὰ τῷ Ἀμαζόνῃ, τῷ μεγίστῳ ποταμῷ τῆς ὑδρογείου. Περὶ τὸ ἐσπέρας, ὅταν δὲ ἥλιος ὡς ἐρυμὸς πεπυρακτωμένη σφαῖρα βυθίζεται ὑπὸ τὸν ἀτμῶδη ὁρίζοντα τῶν τροπικῶν χωρῶν τῆς Ἀμερικῆς, χρωματίζων εἰσέτι διὰ τοῦ τελευταίου πορφυροῦ φωτός του τὰ κορυφάς τῶν ὑψηλῶν φοινίκων, ἐνῷ ὑπεράνω τοῦ δάσους πτερυγίζουσι στίλβοντα κολύβρια καὶ πολύχρωμοι, λαμποκοποῦντες ψιττακοί, ἀναζητοῦντες μεταξὺ τῶν συγκεχυμένων καὶ πολυπλέκων κλάδων τὴν νυκτερινὴν αὐτῶν ἀνάπτασιν, κάτω ὑπὸ τὴν πυκνὴν τῶν φυλλωμάτων σκέπην, εἰς τὰ χλιαρὰ τέλματα, ἀρχεται ζωηροτάτη κίνησις παντὸς εἰδούς δικηροτάτων ζώων, ἀτινα καὶ δῆλην τὴν θερμὴν ἡμέραν ἥσαν βεβυθισμένα εἰς ναρκωδὴν ὑπονον ἥδη δὲ ἐπερχομένου τοῦ σκότους ἀφυπνίζονται καὶ σπεύδουσι πρὸς ἀναζήτησιν τροφῆς. Ἀγεληδὸν συρρέουσι πρὸς τὰς ὅχθας τοῦ ποταμοῦ, ἵνα χορτασθῶσιν ἐκ τῶν παρὰ τοῖς ὅδασι φυομένων εὐχύμων φυτῶν, οἱ σκαιοὶ ἐκεῖνοι, ἀσχημότατοι, βαθύφαιοι, μὲ μακρὰς χονδροειδεῖς τρίχας κεκαλυμμένοι ὑδρόχοιροι (Carybaca), εἰς ἐκ τῶν δύοιν παρίσταται ἐπὶ τῆς ἡμετέρας εἰκόνος συλλαμβανόμενος ὑπὸ τοῦ γιγαντιαίου ὅφεως. ‘Οσον εἰδεχθὲς τὴν ὅψιν εἶνε τὸ τρωκτικὸν τοῦτο ζῶον μὲ τὴν εὐρεῖαν καὶ ἐπίπεδον κεφαλήν του, μὲ τὸ χονδροειδὲς ρύγχος του, μὲ τοὺς μικροὺς ὄφθαλμοὺς καὶ τὰ πλατέα του ὄτα, τοσοῦτον ἀηδὲς τὴν γεῦσιν εἶνε τὸ λιπα-

ρὸν καὶ ἐλαϊδες κρέας του, τὸ ὅποιον ὅμως οἱ Ἰνδοὶ τῶν χωρῶν ἐκείνων εἰρίσκουσι νοστιμώτατον. Τῆς αὐτῆς δὲ γνώμης μὲ τοὺς Ἰνδοὺς εἶνε καὶ οἱ γιγαντιαῖοι ὅφεις, εἰς ἐκ τῶν δύοιν παρίσταται καὶ ἐπὶ τῆς εἰκόνος, καταβροχθίζων τὸν ὑδρόχοιρον ἀκέραιον, δρῦον μὲ τὰ δύτες, τοὺς ὄνυχας καὶ τὰς λασπώδεις τρίχας.

4. Η ΑΡΧΑΙΑ ΚΟΠΙΝΘΟΣ (ἐν σελ. 252). Δημοσιεύσαντες ἐν τῷ προηγουμένῳ ἀριθμῷ τῆς Κλειοῦς τὴν εἰκόνα τῆς διώρυγος τοῦ κορινθιακοῦ Ισθμοῦ καὶ τῶν περιγάρων μετὰ σχετικοῦ ἀρθροῦ ὑπὸ τοῦ φιλέλληνος Γερμανοῦ ‘Εδουάρδου ‘Εγγελ, θεωροῦμεν ἥδη εἰκασιον νὰ παραθέσωμεν ἐνταῦθα καὶ τὴν εἰκόνα τῆς ἀρχαίας Κορίνθου, τῆς σπουδαιοτάτης καὶ εὐδαιμονεστάτης ἐμπορικῆς πόλεως τῶν οἰκισκῶν τῆς Ελλάδος χρόνων. Τὴν μεγάλην σπουδαιότητα καὶ τὸ πλοῦτον αὐτῆς ὥφειλεν ἡ Κόρωνθος εἰς τὴν ἀπαράμιλλον αὐτῆς θέσιν παρὰ τῷ Ἰσθμῷ, τῇ φυσικῇ ταύτῃ μεταξὺ δύο θαλασσῶν γεφύρᾳ τῇ ζευγνυούσῃ τὴν στερεὰν Ελλάδα μετὰ τῆς Πελοποννήσου. ‘Η πόλις ἔκειτο ἐπὶ τραπεζοειδοῦς τιοσ ὑψιπέδου παρὰ τῇ βορειῷ ὑπωρείᾳ ἀποτόμου τινὸς βράχου, ἐπὶ τῆς κορυφῆς τοῦ δύοιν ἥτο ἐκτισμένη ἡ ἀκρόπολις (Ἀκροκόρωνθος). ‘Η ἐπὶ τῆς ἡμετέρας εἰκόνος φαινομένη εὐρεῖα κλίμαξ ἀγει πρὸς τὴν ἀκρόπολιν ταύτην τῆς ἀρχαίας Κορίνθου. Τὸ ὄνομα τῆς λαμπροτάτης ταύτης ἐλληνικῆς πόλεως ἀπαντᾷ συγχότατα ἐν τῇ ἐλληνικῇ ιστορίᾳ. ‘Ἡτο περίφημος διὰ τὸ ἐμπορικὸν πνεῦμα τῶν κατοίκων της, διὰ τὸν ἀβροδίαιτον αὐτῶν βίον, διὰ τὴν λαμπρότητα καὶ μεγαλοπρέπειαν τῶν οἰκοδομῶν της καὶ διὰ τοὺς παρ’ αὐτῇ τελουμένους Ισθμικοὺς ἀγῶνας. ‘Ἐν τῇ πόλει ταύτῃ διέτριψε καὶ ὁ ἀπόστολος Παῦλος καὶ οὗτος ἡ Κόρωνθος ἐγένετο ἐν τῷ πρώτῳ πρώτων φυτωρίων τοῦ Χριστιανισμοῦ.